

Վահան Տերյան

Դաշտերում

Հեռաձայլալ դաշտերում,
Մոռացված ու մենավոր,
Մոռացել եմ ես հեռվում
Աղմուկները հեռավոր:

Լուռ նստում եմ առվի մոտ,
Անուշ հեքիաթ եմ լսում,
Երեկո և առավոտ
Խաղաղ սրտով երագում:

Գիշերն իր ծովն է փռում,
Արշալույսն՝ իր ծիրանին,
Եվ իմ հոգում և հեռվում
Քո ցնորքն է անմարմին:

Քո հեքիաթն եմ պարզել ես
Այս աշխարհի հեքիաթում
Եվ աղոթել անվերջ քեզ,
Երկրպագել իմ սրտում:

Թափառում եմ և երգում,
Աշխարհը՝ մեծ, սիրտըս՝ լայն,
Քո ցնորքն է ինձ գրկում,

Ոսկեդեն ու դյուրական: